

Chương 1

“Huệ Bân, tớ chẳng phải đã nói không uống nổi thì đừng uống nhiều sao! Cậu nhìn mình đi, say bí tỉ, đi đứng siêu vẹo. Hôm nay cậu làm sao thế? Sao uống nhiều vậy. Cậu đừng trách tớ độc miệng. Nếu cậu cứ lắc tới lắc lui thế này, tớ đập cậu một cái bây giờ. Nếu cậu bị đụng, bị thương, tớ mặc kệ.”

“Tú Nhi, đồ nhần tâm! Còn nói là bạn bè?”

“Nếu không phải là bạn bè, tớ đã vút cậu bên đường và về nhà từ lâu rồi...Này!Tớ đã bảo cậu đi thẳng rồi mà?”

Vì Tú Nhi cứ nói mãi bên tai tôi, nên tôi rất bực mình. “Trên miệng cậu có đậu con ong à?”

Tại sao cậu lại nhai mãi thế?” Tôi xem lời nói của Tú Nhi như gió thoảng bên tai và cố gắng không đi thành hình chữ”S”...

“Tớ chẳng phải bảo cậu đi thẳng rồi à?”

Nó cứ lại nhai, nước bọt bắn ra làm tôi cứ tưởng là trời đang mưa râm.

“Tớ quả thực đang đi thẳng mà!”

“Cậu mà đi thẳng?!”

“Sao hả! Thế này chả phải rất thẳng sao!”

“Này, này! Nhìn về phía trước kia!”

Tú Nhi đứng cách tôi mấy bước, lúc nó la lên thì đã muộn .

Tôi rõ ràng là đang mở to mắt bước đi mà! Nhưng trước mắt sao lại có cột điện nhỉ! Hay là thần tiên ở đâu hiển linh? Này. Không thể lại gần cột điện, không được!

“Coong!”

“A...”

Tôi hoa cả mắt, hai tay xoa trán. Tú Nhi lo lắng chạy đến. Ôi, bạn thân mến của tôi ơi, bạn lo cho tôi như vậy sao?

“Này, cột điện đâu say rượu phải không? Cậu biết làm hỏng cột điện bị phạt bao nhiêu tiền không? Còn có thể bị bắt nữa đấy! Ai da, cột điện đáng thương. Này, may là nó không hư hỏng gì. Sao thế? Cậu làm gì nhìn tớ như thế?”

Theo tính cách xui xẻo của nó, tôi nên sớm đoán ra kết cục này. Tôi tiếc lúc đầu đã không làm khác.

Tôi vẫn cảm thấy vô cùng hoảng loạn, nhưng để chứng tỏ cho Tú Nhi thấy mình không sao, tôi đứng dậy ngay! Trời đất quay cuồng, còn Tú Nhi càng lợi

hại hơn. Nó biết thuật phân thân ư, có đến ba Tú Nhi?! Hừ, có lẽ tôi nên lượng sức mình mà uống, sao lại uống nhiều như vậy chứ, xui thật!

Nhưng các bạn có biết người hôm nay cùng uống rượu với tôi là ai không? Là mấy bạn nam học học cấp 3 rất nổi tiếng, vì tôi rất vui, hơn nữa sức khỏe đang rất tốt, nên cứ uống liên tục, say đến bộ dạng như thế này! Nhưng, tôi không bị xui xẻo vô ích.

“Này, đi đâu? Tớ gọi taxi giúp cậu!”

Chỉ nói là gọi giúp xe thôi? Chắc chắn là tôi tự trả tiền xe, rồi ngày mai, lại còn phải trả thù lao phục vụ cho nó nữa?! Đây là sự thật không thể thay đổi ...

Không để ý đến tiếng gọi của Tú Nhi, tôi đi về hướng nhà mình.

Không bao lâu, tôi đã cách Tú Nhi một đoạn xa, đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Ôi, nếu không tỉnh rượu ngay, tôi có thể mất mạng. Ông bố tôi chắc là còn ngồi trên ghế nệm đơi, hơn nữa, còn liên tục nhìn đồng hồ treo tường. Quý xuống xin tha thứ? Hay là giả vờ xỉu? Uống rượu quá nhiều làm tim ngừng đập? Bố nhìn xác tôi, buồn một chút ,sau đó, đem đi chôn. Trời ạ... nghĩ đến những chuyện thâm này, tôi rùng mình, nổi da gà.

Một con chó nhỏ nhìn tôi, mắt láo liên, dường như nó đang hỏi tôi: cảm thấy thoải mái lắm sao mà lác lư như thế? Chẳng lẽ trong mắt nó, tôi là đồng loại của nó? Tôi có chỗ nào giống nó chứ?

“Này, con chó chết tiệt kia, muốn vào nồi hả?”

Tôi giậm chân, cuối cùng cũng dọa được nó! Tất nhiên tôi không giết nó, chỉ đuổi nó đi.

Tôi đặc ý bước đi, không ngờ phía sau vang lên những giọng nói đáng sợ.

“Ái chà! Hoá ra là cô gái xinh đẹp.”

“Chà! Còn mặc đồng phục học sinh nữa! Hay quá!”

“Ái chà! Táo xanh chua đấy! Thú vị đây, đã lâu rồi không gặp cô gái nói khiến anh hứng thú cả. Chơi với bọn anh một lát nhé?”

Dáng vẻ bọn họ nhếch nhác, miệng ngậm thuốc nhả khói phì phèo, nhìn giống như những tên ăn mày với mái tóc bết lại như bánh kem. Tổng hợp các yếu tố trên , tô điểm thêm một chút, bọn họ cùng lắm là những tên lưu manh trong đám ăn mày.

“Gọi các người là anh à? Thế chẳng phải có lỗi với nếp nhăn trên mặt các người sao?”

“Trẻ con bây giờ đều thế cả! Nói em đẹp, khen em hai câu thì đã phồng mũi lên rồi.”

Sáu người ư? Là 3 cặp sinh đôi sao? Không phải, hoá ra có 3 tên. Ôi, tôi say đến nỗi không nhìn rõ bọn rác rưởi đứng trước mặt đó có mấy tên nữa. Tôi vẫn lạnh lùng nhìn bọn chúng một cách mơ hồ.

“Ái chà! Khuôn mặt xinh đẹp mà tròng mắt lên cũng thật đáng sợ nhỉ?”
“Hoa hồng có gai, không biết à! Đi chơi với bọn anh đi. Đi, anh dẫn em đến chỗ này rất là hay.”

Một tên kéo tay tôi, tôi lập tức bẻ ngoặt tay hắn.

“A!”

“Ồn ào quá! Bản cô nương đã lấy lại tinh thần rồi!”

Nhìn thấy công phu của tôi, hai tên còn lại ngẩn người ra vài giây. Nhưng ngay sau đó, chúng gào lên: “Con ôn! Bọn ta đã nể mặt mà còn không biết liêm sỉ nữa, muốn đánh nhau một trận à?” Sau đó, chúng cũng lao vào tôi. Đầu tôi nhức quá, nhưng nếu ngã xuống lúc này, không thể tưởng tượng được mình sẽ thế nào.

Tôi hối hận đã để Tú Nhi đi, cả con chó lúc nãy. Biết đâu nó có thể giúp tôi cản mấy tên này? Dù sao tôi cũng hạ quyết tâm!

“Ồi !”

Một tên bị tôi đánh trúng vai, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống. Trời xanh còn xoay vòng vòng, tôi chóng mặt quá. Thật không may, hai tên trước mặt tôi vẫn không hề hấn gì. Tôi liều mạng chống lại đòn tấn công của chúng. Nhưng, quả thật là không thể chống đỡ nổi nữa...

“Ồi!”

Tôi lãnh một úc đã trúng cằm, ngã ra sau. ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, tôi còn có thời gian để mừng vì bên trong mặc quần thể thao.

“Ái chà! Hôm nay tao thật sự được chơi đùa thỏa thích rồi!”. Bọn chúng nhân cơ hội tôi chưa đứng dậy được, từng bước từng bước tiến đến gần tôi. Nhìn ánh mắt đáng sợ của chúng như có thể đốt cháy cả người tôi.

Bố yêu quý của con. Con gái đáng yêu của bố thà cắn lưỡi tự sát còn hơn bị bọn rác rưởi làm nhục. Tôi tưởng tượng đến cảnh hy sinh oanh liệt của mình. Để chuẩn bị cắn lưỡi, trước lúc bọn chúng đến gần, tôi đã thè lưỡi ra, bây giờ mọ ciệc đã sẵn sàng, chỉ cần cắn một cái...

“Này, ba tên kia, làm gì đấy?”

Rốt cuộc là thần tiên ở đâu dự đoán trước được tình hình mà giáng xuống thế? Tôi mở mắt nhìn, nhưng khuôn mặt anh ta bị khuất ánh đèn. Tôi không thấy rõ, cái duy nhất nhìn được là mái tóc mà có thể chụp để quảng cáo dầu gội đầu và đôi môi.

“Mày là ai?”

“Chúng mày muốn biết không?”

“Mày điên phải không? Hay là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?”

Anh chàng này không rõ từ đâu đến? Bon luu manh mới đầu hoang mang một chút, nhưng rồi chúng lập tức như ruồi bu, vây lấy anh ta.

Còn tôi đang làm gì? Tôi rất đau vì chót cắn lưỡi nên cứ lăn lộn dưới đất, vốn dĩ cảm đã bị thương, giờ lại thêm lưỡi nữa. Thật là tai họa cứ liên tiếp ập xuống đầu.

Anh chàng đó nhanh chóng hạ được hai tên và nói với tên đang lúng túng ngồi dưới đất:

“Ta không có hứng thú sử lí bọn cặn bã. Hạn cho ngươi trong 5 giây phải vác hai tên khốn này đi khuất mắt!”

Tên này bật dậy như lò xo, dùng sức mạnh như của quái vật kéo hai tên kia đi. Tên này hỏi tôi chắc là ăn cái bó xôi? Hắn có thể nâng hai tên kia lên mà đi, đằng này lại kéo giống như đẩy chổi lau nhà vậy, nhìn không thuận mắt chút nào, thật chẳng có tình bằng hữu.

“Muốn nằm vạ ở đó tới bao giờ?”

“Cái gì? Tôi? Vừa rồi là nói tôi sao?”

“Nói thừa! Nằm ỳ trên đất ngoài cô ra thì còn ai vào đây nữa?”

Mũi tên của hắn bắn trúng tôi rồi. Không, tôi chưa gặp tên vô lại nào như thế, cái tên này đáng bị băm vằm từng mảnh.

Tôi rên hừ hừ, khó khăn lắm, mới nhắc nổi người dậy. Cảm thì đau nhức. Nhưng tôi sẽ đứng dậy được cho hắn thấy, tôi sẽ trừng mắt nhìn thẳng vào hắn và đáp trả lại một câu. Nhưng những hành động tôi tưởng tượng đã tan tành mây khói.

Anh ta cao lớn như thế, tôi có phải đã chọc giận ông trời không? Tôi cứ tưởng trên mặt anh ta sẽ có mấy vết thương, còn có thể dán mấy miếng keo dán... ai da, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Người mặt trắng trẻo này là ai? Ai chứ?

“Làm trò gì thế hả? Không có lẽ độ gì cả.”

“Ừ! Nhưng cậu đã gặp tôi lần nào đâu? Cậu cũng không lẽ độ.”

“Khuyên cô bớt lăn lộn mà nên ngoan ngoãn về nhà đi!”

“Này! Tôi hỏi cậu tại sao không lẽ độ với tôi?”

Tôi dường như đã tỉnh rượu rồi vì đã nhìn rõ được khuôn mặt trắng trẻo, đẹp trai của anh ta.

“Đã hơn 1 giờ sáng rồi, là con gái nên về nhà sớm.”

“Phải lẽ độ!”

“Tôi đi đây!”

“Này! Nói chuyện với tôi phải lẽ độ chứ! Cậu không muốn sống hả?!”

Hắn quay lưng đi, khoát tay: “Lần sau, nếu có khả năng trừ khử tôi thì cố mà trừ khử nhé!”

Tôi qua về nhà trễ quá, hôm nay trời vừa sáng đã phải ra ngoài rồi.

Bước vào lớp, tôi không thấy có ai cả, ngay cả con kiến cũng không có. Đây có phải là phòng học của lớp 12 không? Tôi thấy những khối lớp khác đã đến được mấy người, chỉ có lớp tôi là không thấy bóng dáng một ai.

Ngồi vào bàn, tôi cảm nhận được nỗi cô đơn một mình, rồi muốn ngủ một giấc, nào ngờ có giọng nói của ai từ đâu vang đến. Tiếng bước chân này, không nhìn cũng đoán ra được.

“Giờ này lại có người ngồi trong lớp? O... chắc là ảo giác.” Tròn mắt nhìn tôi đúng 30 giây, Tú Nhi mới xác định là không phải ảo giác. Tiếp sau đó, nó vỗ tay, tòi tệ hơn nữa là nó cất cao giọng...

“A! Mặt cậu sao thế? Ha ha, tức cười quá!”

Sáng sớm gặp nhau, không chò nhau một tiếng thì thôi, nó cũng không nên nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại chứ? Lại còn vỗ tay, cười lớn? Lý Tú Nhi, hừ? Quả thật là! Tôi làm người thật thất bại...

Tú Nhi vừa nhìn thấy vẻ mặt của tôi liền làm ra vẻ yêu thương, đến ngồi trước mặt. “Ái chà! Lý Huệ Ân! Tiến bộ nhanh thật đấy? Lại học được cách hóa trang nữa?”

Vừa nói, nó sờ mặt tôi, định lột da. Trời...

”A! Ai! Đau, chị hai! Sao cậu lại véo vào vết thương trên mặt tớ?”

“Ái chà! Diễn xuất cũng tiến bộ nhỉ? Rất tốt, đáng chúc mừng. Tớ biết những vết thương này đều là hóa trang thôi, mau bôi sạch đi.” Tú Nhi giả vờ rất hiểu và vỗ vai tôi...

Ánh nắng buổi sáng hôm nay rất đẹp. Nếu tôi phải ra tay với bạn mình vào buổi sáng đẹp thế này quả là việc đau buồn, cũng là bất đắc dĩ thôi.

Tôi nhìn Tú Nhi hồi lâu, mắt đờ đờ sát khí. Tú Nhi lúc này mới chợt hiểu ra, tròn mắt hỏi: “Má ơi! Đây đều là vết thương thật sao? Thật không?”

“Chẳng lẽ tôi tự làm ra?”

“Cậu từ trên cột điện té xuống à?”

Bây giờ cậu lại xem tôi là đứa nghịch ngợm nữa? Thật không hiểu sao người thông minh tuyệt đỉnh như tôi lại xem người như vậy là bạn?

“Phải không? Bị té à?”

“Bị đánh.”

Nghe giọng điệu bình thản, lạnh lùng của tôi, phản ứng của Tú Nhi là ôm bụng cười, cười muồn vỡ bụng...

Bạn gặp qua tình huống này chưa? Bạn thân bị đánh đến sổng dở chết dở, mình lại ôm bụng cười...?

Tú Nhi đột nhiên nín cười, nói:

“Điện thoại của bệnh viện thần kinh là số mấy?”

“Này! Cậu bị điên à? Tớ bị đánh mà tìm bệnh viện thần kinh làm gì? Nên gọi xe cứu thương chứ!”

“Cậu có thể bị đánh sao? Chẳng phải cậu đánh nhau giỏi lắm à?”

“Là bị đánh, thật đấy.”

“Gạt người.”

“Tớ nói là tớ bị người ta đánh.”

“Nói dối.”

“Tớ bị đánh thật mà!”

“Chuyện cười thế gian?!”

“Này!”

“Được... được được, xem như cậu bị đánh...”

Tôi phải hét lên, Tú Nhi lúc này mới vội vàng thay đổi tư duy cứng nhắc. Tôi không muốn đập cho nó một cái, nên cố nén nỗi bức dọc trong lòng, kể lại hết những việc rùng rợn tối hôm qua. Chuyện lúc say đến nỗi trông gà hóa cuốc, gặp phải ba tên lưu manh rác rưởi, suýt chút nữa hại đến mình và kể cả về chàng trai tuấn tú từ trên trời giáng xuống cứu tôi.

Thông thường, sau khi tôi nói hết những chuyện xui xẻo này, là bạn thân thì đầu tiên nên xem bạn mình có bị thương ở đâu nữa không, đằng này, Tú Nhi bạn thân của tôi thì...

“Ồ! Thật không? Chàng trai tuấn tú à?”

“Tai cậu chỉ nghe được chuyện này thôi sao?”

“A, phải, phải, hôm qua, cậu say mèm, chuyện này là có thể. Cậu xem, nếu tớ không đưa cậu về nhà thì có xảy ra chuyện li kì vậy không? Thế chắc rượu trong người cậu vẫn chưa tan hết đâu, sao lại còn đi học?”

“Tớ là học sinh gương mẫu mà.”

Vừa nghe tôi nói xong, Tú Nhi trở nên nghiêm túc: “Phải đó! Quả thật tôi cũng cảm thấy thật kì lạ. Một cao thủ võ lâm như cậu lại ngoan ngoãn đến

trường như thế, lại học khoa nhân văn nữa. Cậu học hành tạm tạm, kể cũng rất lạ. Cậu lại bị rượt đốt cháy cả bao tử mà cũng đến trường, quả là hiếm thấy.”

“Phải. Cậu cảm thấy lạ, tớ không quan tâm. Nhưng tớ xin cậu, cậu bỏ cái bê ngoài giả vờ nghiêm túc đi được không?”

“Được, nhưng hôm nay cậu về nhà như thế nào?”

“Không biết.”

“Hôm nay, cậu về nhà chắc chắn sẽ bị đánh chết.”

“Ừ. Vừa nghĩ tới là tớ ê ẩm cả người.”

Tôi hôm qua, tôi cuối cùng cũng bảo vệ được mạng mình. Hôm nay, nếu bị tóm thì đầu tôi chắc chắn sẽ rơi xuống đất.

Bố tôi rất mong tôi ngoan ngoãn không lớn, sau này lập gia đình sẽ trở thành dâu hiền vợ thảo. Ông là chủ tịch một công ty nổi tiếng, vậy mà, kỳ vọng ở con gái lại nhỏ bé, giản dị như thế. Thật không hiểu, tôi thật lòng không hiểu.

Không bao lâu sau, các bạn trong lớp đi vào. Tôi không nói nữa, bởi vì ở trường, tôi ít ra cũng là học sinh gương mẫu mà!

Không thể nào, thật không thể như thế được! Ông trời ơi! Bố sao lại bảo tôi đến công ty? Buổi tối, bố đột nhiên bảo tôi đến công ty!

Trên thế gian này, người duy nhất tôi sợ là bố. Bố tuyệt đối không bao giờ đánh hoặc lớn tiếng với tôi. Nhưng như thế mới càng đáng sợ.

Tôi đứng trước cửa văn phòng và dán mắt vào tay nắm cửa. Lúc này, tôi mới hiểu cảm giác của người sắp đối diện tử thần.

Cộc cộc!

“Vào đi!”

Bố có lẽ đã gắn camera. Tôi không còn cơ hội chạy trốn nữa, đành bước vào “mộ” mình, văn phòng của bố.

Tôi ngồi trên ghế nệm cách bố không quá 1 mét, cứ như ngồi trong địa ngục, cứ thấp thỏm không yên như đang ngồi trên bàn chông. Chỉ cần tôi không gây họa, bố là người cha vô cùng hiền từ, nhưng một khi tôi gây ra chuyện gì, bố sẽ dùng phương pháp kì lạ, cổ quái để phạt tôi. Đây là sở trường của bố.

“Con đã bao nhiêu tuổi?”

“Dạ, 19 tuổi.”

“Con đang học lớp 12, chừng nào thi tốt nghiệp?”

“Có lẽ... khoảng 1 năm nữa.”

“Không phải 1 năm, 7 tháng thôi!”

“...?”

“Dự định gì chưa?”

“Dạ, con đang suy nghĩ.”

“Chỉ học thôi thì có tác dụng gì? Đã định học chuyên ngành gì và sẽ thi vào trường đại học nào chưa? Rồi cuộc là có dự định gì hay không vậy?”

“Um...”

Nói thật, cho đến bây giờ, tôi chỉ một lòng muốn tìm ra tên hung thủ sát hại mẹ. Tôi chỉ cố gắng để ngày càng khỏe mạnh, trước giờ không có lý tưởng gì cả.

“7 tháng nữa phải thi tốt nghiệp rồi, con nên suy nghĩ chọn ngành học đi. Con có nghĩ rằng mình sẽ bắt đầu cuộc sống ở đại học nào không? Tối qua con về nhà lúc mấy giờ?”

“Tối qua...con ở thư viện học bài!”

“Bây giờ thư viện cũng có bán rượu à?”

“Ồ... uống rượu là vì con mệt quá, muốn giải trí một chút. Ngay đến nhà cũng tìm không được đường về.”

Chắc lúc tôi ngủ say, bố vào phòng tôi để “thăm thính tình hình”. Hôm qua uống nhiều vậy mà không trở tài xóa dấu vết, chắc là mùi rượu xông ra nồng nặc. Vẫn còn may, bố không biết chuyện tôi đánh nhau. Tôi nuốt nước bọt.

“Bố đặc biệt cho con...”

“Bố, được rồi mà. Con không muốn thứ gì đặc biệt cả!”

“Nghe bố nói hết!”

“Dạ...”

Tôi nhấn mạnh lại lần nữa là, tôi rất sợ bố. Có lẽ vì bố là người thân duy nhất của tôi.

“Bố thật ra không muốn dùng cách này với con. 7 tháng nữa con thi tốt nghiệp rồi, cần có người bảo vệ.”

“...?”

“Bố sẽ tìm người bảo vệ cho con?”

“Hả? Bảo vệ? Bố suy nghĩ lại đi. Bảo vệ con? Trời ạ! Bố cứ tùy tiện hỏi người nào đó ngoài đường xem con có cần người bảo vệ không!”

Về chuyện đánh nhau, tôi “võ nghệ đầy mình”, có cần ai giúp chứ?

“Vào đi!”

Xem lời tôi như gió thoảng qua tai, bố hướng ra cửa nói lớn, giọng uy nghiêm. Cửa văn phòng từ từ mở ra, xuất hiện một gương mặt trắng trẻo nhìn rất quen...

“Hả?! Là cậu!”

Cái tên tóc đen bóng, da trắng, mũi thẳng, không chút lễ độ? Tên huênh hoang ấy?

“Làm quen nhau đi, đây là Hạ Ngân Hách ”

Chẳng phải chính là tên tôi qua? Cái tên mà có đánh chết hấn, hấn cũng không lễ độ...

Quả là sét đánh giữa trời quang! Ra khỏi văn phòng bố, tôi rất kích động. Không giấu được sự sợ hãi hoang mang, tôi dường như quên mất chức năng ngôn ngữ con người.

“Ngân Hách, Huệ Bân xảy ra chuyện gì, dù là chuyện nhỏ cũng phải nhắn tin cho tôi. Nếu chuyện gấp, cậu gọi điện thoại di động cho tôi.”

Sao bố lại có thể nghĩ ra chuyện nhảm nhí thế này? Bố thật là... con sắp muốn điên rồi, sắp điên rồi.

Tôi đưa mắt nhìn người đứng bên cạnh. Không việc gì thì cao lớn như thế làm chi? Tôi phải ngửa cổ ra sau mới nhìn thấy mặt hấn.

“Này, cậu ở đâu?”

“Nhà cậu.”

“Tốt, nhà tôi... cái gì?”

“Có thể sẽ thường xuyên gặp mặt nhau đấy, vì cùng ở tầng một mà.”

Trước giờ chỉ mình tôi độc chiếm tầng một, nay lại phải chia sẻ quyền sử dụng với hấn? Tôi tức đến nổi mũi muốn lệch đi, muốn nói một câu thật tàn nhẫn. Nhưng nếu tôi nói gì không hài lòng, chọc giận hấn, hấn sẽ báo cáo với bố, cho nên, thế nào cũng phải nhịn. Nếu bây giờ tôi gây sự thì sẽ xảy ra chuyện lớn...

Tôi cố nở nụ cười thật tươi mà ngay đến bạn bè cùng lớp cũng khó nhìn thấy được, nói với hấn: “Tôi không phải đứa trẻ hư hỏng, cũng không hút thuốc...”

“Chỉ có uống rượu là giỏi?”

Vô lại, tên vô lại...

Tuy nhìn ánh mắt hấn có vẻ như đang đùa, nhưng hấn tuyệt đối không phải đang đùa, mà là rất thật lòng.

Con giận của tôi đã lên tới đỉnh điểm. Cố dần xuống, tôi lại nở nụ cười thật tươi: “Này, đó chẳng qua là giải trí để lấy lại sức lực. Sau này, tôi sẽ ngoan ngoãn học hành. Đừng nghĩ tôi như thế, tôi là học sinh gương mẫu đấy!”

“Thế người đánh nhau với 3 tên lưu manh tối qua là nữ quý à?”

“Ồ...”

Lùi một bước là trời cao biển rộng, cho nên phải nhịn. Huệ Bân, phải nhịn!

Từ giờ phút này trở đi, hôm nay là ngày tôi ngựa ngáy tay chân nhất.

“Đừng đánh giá tôi như thế, tôi học rất khá.”

Hắn nhìn tôi trân trân, tỏ vẻ không tin: “Xem ra là nhờ điểm này nên mới chống đỡ được tới nay phải không? Tôi cứ thắc mắc, cuộc sống bên ngoài của cậu lộn xộn vậy mà sao cậu vẫn chưa bị đuổi học chứ?”

“Này!”

“Hả?”

Tôi nổi cáu lên. Không ngờ, hắn hỏi lại như thế làm tôi không biết đáp thế nào. Thật kì lạ, nếu là người khác thì sớm đã bị tôi đánh sống dở chết dở rồi, nhưng cảm giác của tôi về hắn hơi đặc biệt. Chắc có lẽ vì hắn quá đẹp trai, lại thêm có ảnh hưởng của bố.

“Tầng 1 xưa nay chỉ mình tôi sử dụng.”

“Có nghe nói.”

“Nếu cậu làm việc gì xấu, cậu chết chắc.”

“Tôi căn bản không nghĩ đến. Nhưng nghe cậu nói thế, tôi cảm thấy như cậu muốn tôi làm việc gì thì phải?”

“Cái gì?”

Chỉ mới tiếp xúc mà đã hiểu được tôi, hắn có cặp mắt nhìn thấu được người khác à? Chưa nói được mấy câu, tôi cảm thấy như mình bị lột trần trước mặt hắn ta.

“Cậu cũng phải bắt đầu giám sát tôi từ hôm nay sao?”

“Đúng.”

“Này, với 3 người đàn ông cao lớn, tôi chỉ cần vài chiêu là giải quyết xong, còn cần gì bảo vệ chứ!”

“Ai nói bảo vệ cậu?”

“...?”

“Bởi vì tất cả những người có thể bị hy sinh do cậu, đều nằm trong phạm vi bảo vệ của tôi.”

A! Gặp đối thủ rồi.

Lúc nói những lời này, hắn vẫn bình thản, rồi bước nhanh về phía trước. Tôi nhìn chằm chằm vào gáy hắn một hồi rồi mới bước đi.

Trời tối rồi, gọi taxi đi vậy, không ngờ hắn cũng lên xe.

“Cậu lên xe làm gì?”

“Chẳng lẽ mạnh ai nấy đi?”

Tôi cảm thấy không thoải mái chút nào. Nhưng tôi không có quyền từ chối. Tiền hắn sài chắc cũng là tiền mồ hôi nước mắt của bố, cho nên, để tiết kiệm, tôi đành phải cùng hắn về nhà.

Dì giúp việc vừa nhìn thấy mặt tôi đã khóc rống lên: “Ôi, Huệ Bản! Mặt con sao thế? Nhìn xem, khoe môi con rách nát rồi!” Nghe cứ tưởng tôi là người tàn phế bị ai đó cột dây thừng vào cổ kéo đi.

Sáng nay, Tú Nhi đã bôi thuốc cho tôi, vết thương đỡ nhiều rồi, mặt tôi không nên có nhiều vết thương. Dì nhìn thấy đã nhận ra ngay.

“Không sao cả! Con lên lầu trước đây.”

“Ái chà! Anh chàng cao ráo, đẹp trai này là ai thế?”

Có thể Dì chưa nhận được lệnh của bố. Dì cứ nhìn Ngân Hách chăm chăm.

“À, dì không cần để ý đến cậu ta.”

Dì ngắt lời tôi: “Bạn trai à?”

“Hả? Không phải, không phải. Tuyệt đối không phải!” Hoảng hốt, tôi khua tay lia lịa, Ngân Hách lập tức sa sầm nét mặt lại.

“Không phải à? Thật không? Lần đầu tiên Dì thấy Huệ Bản dẫn bạn nam về nhà, nên cứ tưởng là bạn trai. Thế cậu ta là ai?”

Lúc tôi sắp nói cậu ta là thân tiên nơi nào, Ngân Hách đã cắt ngang lời tôi. Nghe anh ta trả lời, tôi suýt ngất đi.

“Không có quan hệ gì cả, chỉ là người phải ở cùng tầng 1 với cô ấy.”

“Này, cậu nói thế là có ý gì?”

“Chẳng phải, hiểu lầm, cuối cùng đã được giải quyết rồi sao?”

“Tôi suýt xỉu đấy.”

Trước khi bố gọi điện thoại về, dì buộc tôi ngồi trên ghế nệm. Dì là một trong những người tôi có thể thổ lộ nỗi lòng, cho nên tôi không thể không quan tâm.

“Này! Tôi ra ngoài một chút.”

“Lúc này, tôi không thể cứu cậu nữa.”

Muốn tên này lễ độ quả thật là nằm mơ giữa ban ngày. Tôi nhìn gương mặt điển trai của hắn đang toét miệng cười...

“Không cần cậu lo.”

“Không phải lo, mà là nếu chuyên trường thì phải đi cùng cậu. Tôi không muốn đến trễ.”

“Cái gì? Cậu đến trường tôi? Đến trường tôi làm gì!”

“Lẽ nào bảo vệ mà học trường khác?”

“Tôi cũng cầu như vậy.”

Thế này mới gọi là: nghĩ đến tương lai là một màu đen tối, muốn kết thúc cuộc sống lúc này thì lại không nỡ bỏ tuổi xuân...

Cùng nhà, cùng trường... đừng nói là cùng lớp chứ? Bố sẽ không bỏ con mà rút áo ra đi đâu? Bố không đem con chôn xuống đất mà không chút lưu luyến gì? Tôi học lớp 4 khối 12, hấn...

“Này, cậu học... lớp ... nào?”

Tôi run run, cẩn thận thăm dò, lại thêm nhìn Ngân Hách bằng ánh mắt van xin. Ngân Hách giả vờ suy nghĩ vài giây, nói:

“Lớp 4.”